

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobce **S. Y.**, státní příslušnost Mongolsko, bytem t. č. PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2011 č.j. OAM-347/VL-07-PA03-R2-2008, **o udělení mezinárodní ochrany**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 17.1.2011 č.j. OAM-347/VL-07-PA03-R2-2008, které žalobce napadl žalobou ze dne 2.3.2011, žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu), když správní orgán na základě provedeného správního řízení shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle citovaných ustanovení. Žalobce se domáhal zrušení uvedeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uvedl, že dne 29.4.2008 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České

republiky. Žalovaný jeho žádost posoudil negativně. S jeho rozhodnutím nesouhlasí, neboť rozhodnutí považuje za nezákonné, když správní orgán mu při plnění úkolů vyplývajících z jeho působnosti nevycházel dle možností vstříc, čímž porušil povinnost mu danou ve smyslu § 4 odst. 1 zák.č. 500/2004 Sb. Dále uvedl, že správní orgán při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, čímž porušil povinnost mu danou § 50 odst. 4 zák.č. 500/2004 a nesprávně tak posoudil jeho žádost o azyl. Uvedl též, že správní orgán neuvedl v dostatečné míře důvody výroku svého rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, jak mu ukládá § 68 odst. 3 zákona 500/2004 Sb. Konečně uvedl, že správní orgán v rozhodnutí neuvedl informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí, čímž došlo opětovně k porušení ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. Domníval se, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovení v § 12 písm. b/ zákona o azylu. Současně požádal o ustanovení advokáta.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 23.3.2011 žalovaný uvedl, že při hodnocení podání vycházel především z vlastních tvrzení žalobce, sdělených v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž bylo zjištěno, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava z jednání bývalého partnera své přítelkyně v Mongolsku a snaha zůstat v ČR. Žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil. Odkázal na obsah správního spisu, uvedl, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Kladenými otázkami vedl žadatele k pravdivému a úplnému vysvětlení jeho důvodu odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu. V odpovědích nebyl žalobce omezován. S protokolem o pohovoru byl seznámen, nevyjádřil žádná doplnění, nežádal změny a s obsahem protokolu o pohovoru souhlasil.

Žalovaný uvedl, že porovnal výpovědi žalobce s dostatečným množstvím aktuálních a reprezentativních informací o zemi původu, tyto pečlivě zvážil a v rozhodnutí je citoval. Žalobce měl možnost se před vydáním rozhodnutí s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim. Žalovaný odkázal na závěry vydaného rozhodnutí a uvedl, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že nedošel k závěru, že by žalobce byl pronásledován ve smyslu ust. § 12 písm. a/, b/ zákona o azylu. Nebylo prokázáno, že by byl pronásledován z azylově relevantních důvodů či že by mohl pociťovat odůvodněné obavy z pronásledování ze strany státních institucí či ze strany soukromých osob, před kterými ho stát není schopen ochránit, jak stanoví zákon o azylu. Žalovaný dodal, že dle oficiálního hodnocení je Mongolsko možno považovat za bezpečnou zemi původu. Uvedl, že žalobce odjel se svou přítelkyní do ČR za prací s platným vízem a teprve po vypršení jeho platnosti se rozhodl požádat o mezinárodní ochranu. Prostřednictvím tohoto institutu se dále snaží o legální pobyt v ČR, ovšem tuto skutečnost nelze podřadit pod důvody k udělení azylu, neboť k tomuto účelu slouží zákon o pobytu cizinců.

Žalovaný posoudil, zda žalobce splňuje podmínky pro přiznání azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu a pro přiznání humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona. Žalovaný azyl podle těchto ustanovení neudělil. Rovněž posoudil žalobcův návrat do vlasti ve smyslu non – refoulement dle ust. § 14a/ zákona o azylu. Odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí s tím, že dospěl k závěru, že žalobci nehrozí v případě návratu vážná újma a proto nelze dojít k závěru o naplnění podmínek k udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a/ a 14b/ zákona o azylu v platném znění. Navrhoval zamítnutí žaloby.

Usnesením ze dne 2.11.2011 Krajský soud rozhodl tak, že žalobci neustanovil zástupce z řad advokátů, když žalobce nereagoval na výzvu soudu k vyplnění tiskopisu o jeho osobních a majetkových poměrech.

II.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2011 č.j. OAM-347/VL-07-PA03-R2-2008, z obsahu připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a spisu Krajského soudu v Ostravě sp.zn. 63Az 38/2008. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Krajský soud tak zjistil, že :

1) V žádosti o udělení mezinárodní ochrany, sepsané odborem azylové a migrační politiky, pracoviště Vyšní Lhoty dne 29.4.2008 žalobce uvedl, že jeho přítelkyně před ním měla partnera, který jim ubližoval, několikrát je zbil a též jim vyhrožoval zabitím. S přítelkyní přijeli s pracovním vízem do ČR. Pracovali v Dukovanech, pak jim jeden člověk nabídl lepší práci za lepší peníze, a proto jeli do Plzně, kde pracovali v Panasonicu. Dne 9.12.2007 jim skončilo vízum. Člověk, který jim slíbil práci, vízum neprodloužil. Řekl, aby šli na policii. Tam dostali výjezdní příkaz a vyhoštění. Bylo jim řečeno, že mají požádat o azyl. Do Mongolska se nechce vrátit. V případě návratu do vlasti má strach o svůj život.

2) V žádosti psané vlastní rukou žalobce dne 29.4.2008 uvedl, že jeho přítelkyně před ním měla partnera, který jim ubližoval, několikrát je zbil a též jim vyhrožoval zabitím. Nemůže se vrátit do vlasti, protože mu tam hrozí smrt, nechce ztratit svůj život.

3) Do protokolu o pohovoru s žalobcem k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 5.5.2008, žalobce uvedl, že vlast naposledy opustil 31.8.2007. Ukončil střední odborné učiliště koželužské na Slovensku v r. 1990 a vrátil se do Mongolska. V oboru nikdy nepracoval, nikdy nebyl zaměstnán v trvalém pracovním poměru. Do odjezdu z vlasti se živil jako drobný obchodník. Jeho současná přítelkyně měla před ním muže, který byl uvězněn. Ten doufal, že přítelkyně ho neopustí a bude na něj čekat. V r. 2006 byl propuštěn na svobodu. Když zjistil, že přítelkyně má nový vztah a dítě, začal jim dělat potíže, vyhrožoval jim,

zbil je. Oznámil problémy na policii, policie tohoto muže zadržela a půl roku probíhalo vyšetřování. Tyto problémy chtěl vyřešit odjezdem do ciziny. Vybral si ČR, protože se vyučil na Slovensku. Nejdříve žil v Dukovanech a pak v Plzni. Pracovní vízum bylo platné do 9.12.2007. V lednu 2008 mu bylo uloženo správní vyhoštění za nelegální pobyt. O mezinárodní ochranu nepožádal dříve, když věřil slibům zprostředkovatele, že bude mít upraven pobyt a práci. V případě návratu do vlasti by měl potíže, protože udal bývalého druha přítelkyně policii a ten byl ve vězení 6 měsíců. Mohl by ohrozit jeho život. V ČR chce žít legálně v souladu se zákonem, chtěl by se zde léčit, když v Mongolsku měl při potyčce s bývalým přítelem jeho nynější přítelkyně úraz se zády.

4) Do protokolu o doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který byl sepsán odborem azyl. a migr. politiky MV ČR, prac. PoS Havířov dne 12.1.2011 žalobce uvedl stejné důvody pro opuštění vlasti jako v předchozím pohovoru. Doplnil, že z Mongolska odjel v srpnu 2007 a v té době muž, který jej fyzicky napadl, byl ve vazbě. Násilník jej napadl vícekrát. Se svou přítelkyní žil od r. 2004, tehdy byl její bývalý přítel ve vězení. Ten jej a jeho přítelkyni napadl v r. 2006. Tehdy to přítelkyně oznámila policii. O mezinárodní ochranu v ČR požádal proto, že studoval na Slovensku a je mu blízká čeština. V ČR se chce usídlit natrvalo, společně s přítelkyní. O mezinárodní ochranu po příjezdu do ČR nepožádal, neboť měl vízum a práci, měl legální pobyt. Tlumočnickovi, který tlumočil na plzeňské policii, předal 3000,- Kč za to, že mu zařídí legální pobyt. Tento tlumočnick mu poradil podat žádost o mezinárodní ochranu. Se státními orgány Mongolska nikdy neměl problémy. Neměl ani problémy se soukromými osobami, vyjma těch, které uvedl do protokolu. Protokol o doplňujícím pohovoru je doplněn přílohou k protokolu o pohovoru, ve kterém je uvedeno, z jakých podkladů žalovaný vycházel. Žalobce se s těmito podklady seznámil a prohlásil, že toto seznámení mu stačí.

5) Rozhodnutím Policie ČR, oblastní ředitelství služby CP Plzeň, inspektorát cizinecké policie ze dne 21.1.2008 žalobci bylo uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze umožnit mu vstup na území ČR byla stanovena na tři roky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 20.2.2008. Proti tomuto rozhodnutí Policie ČR, oblastní ředitelství služby CP Plzeň ze dne 21.1.2008 podal žalobce odvolání.

6) Rozhodnutím ze dne 28.2.2008 Policie ČR, ředitelství služby CP Praha 3 změnila rozhodnutí správního orgánu ze dne 21.1.2008 tak, že změnila dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR na jeden rok. Ve zbylé části odvolání žalobce zamítla a další výroky napadeného rozhodnutí potvrdila.

7) Žalobou ze dne 14.5.2008 žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 6.5.2008 č.j. OAM-347/VL-07-11-2008, kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Řízení bylo vedeno pod sp. zn. 63Az 38/2008. Rozsudkem ze dne 29.9.2009 č.j. 63Az 38/2008-20 Krajský soud v Ostravě rozhodnutí žalovaného ze dne 6.5.2008 č.j. OAM-347/VL-07-11-2008 zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. O nákladech rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Proti rozhodnutí krajského soudu žalovaný podal kasační stížnost. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 4.8.2010 č.j. 6Azs 2/2010-47 kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost a rozhodl o nákladech řízení tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

8) Rozhodnutím ze dne 17.1.2011 žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana se podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb. neuděluje, mimo jiné s odůvodněním, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha žalobce legalizovat si další pobyt na území ČR, protože se nechce vrátit do Mongolska, kde se obává jednání bývalého partnera své přítelkyně. Správní orgán vyhodnotil, zda skutečnosti uváděné žalobcem v průběhu řízení je možno posoudit jako důvod pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a/, b/ zákona o azylu. Žádost posuzoval na pozadí informací, které shromáždil v průběhu správního řízení. Konstatoval, že žadatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že byl v Mongolsku pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a/ zákona o azylu. Žadatel nebyl členem žádné politické strany ani podobné organizace a v tomto směru nevyvíjel žádné aktivity ani je v dalších výpovědích nezmínil. Správní orgán dospěl k závěru, že žadatel se nesetkal s žádným jednáním vůči své osobě, které by bylo možno podřadit pod § 12 písm. a/ zákona o azylu.

Správní orgán konstatoval, že žadatel neuvedl v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany žádnou hodnověrnou skutečnost, na základě které by bylo možno usuzovat, že se může důvodně obávat pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů dle § 12 písm. b/ zákona o azylu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce se dle svého tvrzení obával ohrožení života ze strany muže, který byl propuštěn z vězení. Své obavy sdělil mongolské policii, která zahájila vyšetřování případu. Žadatel se neoprávněně obával neprošetření svých podání a evidentně nevyužil možnosti, které mu mongolský právní řád nabízí.

Dne 12.1.2011 byl žadatel seznámen s informací MV ČR o hodnocení Mongolska, jakožto bezpečné země původu ze dne 29.1.2010, k čemuž sdělil, že seznámení považuje za dostačující.

Z výpovědi žadatele nevyplývalo a ani správní orgán na základě obecně známých informací nevyhodnotil, že by mu v zemi původu hrozilo azylově relevantní pronásledování či hrozba vážné újmy. Žalovaný uvedl, že je zřejmé, že žadatel svou vlast neopustil na základě žádného z azylově relevantních důvodů a jeho obavy z návratu nelze považovat za opodstatněné ve smyslu zákona o azylu. Prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu se snaží především o legalizaci svého pobytu na území ČR, a to poté, co mu vypršela platnost pracovního víza a obdržel rozhodnutí správního orgánu cizinecké policie, kterým mu byl zamezen vstup na území po dobu jednoho roku. Správní orgán shledal, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky podle § 12 písm. a, b zákona o azylu, a proto azyl neudělil. Dále shledal, že žadatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 13, 14 zákona o azylu.

Správní orgán dále uvedl, že posoudil, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany. Po posouzení výpovědi žadatele nedospěl k závěru, že by mu byl v Mongolsku uložen trest smrti či mu vykonání tohoto trestu hrozí. Na základě výpovědi žadatele není důvod se domnívat, že by mohl být v případě svého návratu do vlasti vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Správní orgán neshledal žádné podstatné důvody domnívat se, že žadateli hrozí skutečné adresné nebezpečí vyúsťující v možnost jeho mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Odkázal na informaci MV ČR o hodnocení Mongolska jako bezpečné země původu ze dne 29.1.2010 a Informaci ČTK, ze které je zřejmé, že na území Mongolska neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a žadateli nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí zapříčiněného takovým konfliktem. Vycestování žadatele není v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Správní orgán shledal, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a/ zákona o azylu a ani podle § 14b/ zákona o azylu.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí citoval příslušná ustanovení zákona č. 325/1999 Sb.

9) Mongolsko má přibližně 3 mil. obyvatel, podle ústavy Mongolska ze dne 13.1.1992 nesmí být mongolský občan postihován z důvodu národnosti, původu, jazyka, barvy pleti, věku, pohlaví, sociálního původu, sociálního stavu, majetku, profese či povolání, postavení, víry a náboženství, názoru a vzdělání. Ústava říká, že „všechny osoby pobývající v souladu se zákonem na území Mongolska, jsou si rovné před zákony a soudy. Mongolsko patří mezi relativně méně rozvinuté země. Pod hranicí chudoby žije více než třetina obyvatelstva. Ústava z r. 1992 zaručuje mongolským občanům právo svobodně se pohybovat po území Mongolska, zvolit si svobodně místo trvalého pobytu, žít v zahraničí a také se vrátit do země. Zákon upravuje svobodu pohybu po zemi, cestování do zahraničí, emigraci a repatriaci. Stát obecně spolupracoval s úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) a dalšími humanitárními organizacemi na zajištění ochrany a pomoci pro uprchlíky, žadatele o azyl a další osoby v nouzi.

III.

Výčet důvodů pro poskytnutí mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu je taxativně vymezen, a jiné než tam uvedené důvody nezakládají důvod pro udělení azylu. Podle výše citovaného ustanovení se mezinárodní ochrana udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro dle ust. § 2 odst. 8 tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.

Podle odst. 9 téhož ustanovení původcem pronásledování nebo vážné újmy (§ 14a) se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Za pronásledování nebo vážnou újmu se nepovažuje (odst.10 cit. ustanovení), může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu.

Podle § 13 odst. 1 z.č. 325/1999 Sb. rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Rodinným příslušníkem se podle odst.2 téhož ustanovení pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner azylanta,
- b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,
- c) rodič azylanta mladšího 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo
- e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

Podle odst. třetího předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi.

Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu (§ 14).

Podle § 14a odst.1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné

nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst.2 téhož ustanovení za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

Podle odst.2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany podle odst. třetího trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.

Podle čl.6 směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29.4.2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) „mezi původce pronásledování nebo vážné újmy patří

- a) stát;
- b) strany nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu;
- c) nestátní původci, lze-li prokázat, že původci uvedení v písmenech a) a b), včetně mezinárodních organizací, nejsou schopni nebo ochotni poskytnout ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu, které jsou uvedeny v článku 7“.

Podle čl.7 odst.1 kvalifikační směrnice „ochranu mohou poskytovat

- a) stát nebo

b) strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, které ovládají stát nebo podstatnou část území státu“.

Podle čl.7 odst.2 kvalifikační směrnice se „má zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže subjekty uvedené v odstavci 1 čl.7 směrnice učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup“.

IV.

Ze všech procesních úkonů, učiněných žalobcem v řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice dospěl soud k závěru, že žalobce neopustil zemi původu z důvodu, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů ve státě, jehož občanství má. Bylo zjištěno, že žalobce opustil zemi původu dobrovolně, měl obavy z jednání bývalého přítele jeho přítelkyně. S přítelkyní přijeli s pracovním vízem do ČR. Žalobce pracoval v Dukovanech, později jel do Plzně, kde pracovali v Panasonicu. Dne 9.12.2007 jim skončilo vízum. O mezinárodní ochranu po příjezdu do ČR nepožádal, neboť měl vízum a práci, měl legální pobyt. Se státními orgány Mongolska nikdy neměl problémy.

Z hlediska takto uplatněných důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany se krajský soud zcela ztotožňuje s právním názorem a závěrem žalovaného, že tento důvod nelze podřadit pod některou z forem mezinárodní ochrany v ustanovení § 12 zákona o azylu. Podle citovaného ustanovení, jak výše uvedeno, se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě posledního trvalého bydliště. Skutečnost, že žalobce má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromých osob, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, v pl. znění, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny. Naopak žalobce využil možnosti na chování bývalého přítele jeho nynější přítelkyně si stěžovat a věc šetřila policie v Mongolsku.

Důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou v ustanovení § 12 zákona o azylu taxativně vymezeny. Jiné, než vymezené důvody nelze tomuto ustanovení podřadit.

Skutečnost, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb.

v platném znění, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, tyto skutečnosti v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebyly vyvráceny.

Nebylo prokázáno, že by v případě žalobce stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolujících stát nebo podstatnou část jeho území nebyly schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu žalobce před jednáním neznámých osob. Nebylo prokázáno, že by vyhrůžky soukromých osob žalobcem uváděné, bylo prováděno, podporováno či trpěno úřady v zemi původu, nebo že by tato země nebyla schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Žalobce měl k ochraně své osoby přístup a této možnosti využil.

V posuzovaném případě nebylo prokázáno skutečné nebezpečí, které by žalobci hrozilo a nebylo ani prokázáno, že by stát nebyl schopen zajistit jeho ochranu před tvrzeným pronásledováním.

Žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, když se nejedná o manžela azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18 let, rodiče azylanta mladšího 18 let ani o zletilou osobu odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Nejde ani o sloučení rodiny manžela azylanta, jehož manželství trvalo před udělením azylu azylantovi.

Pokud jde o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, to je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem. Na azyl z humanitárních důvodů není právní nárok. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Žalobce nesplňuje podmínky doplňkové ochrany podle § 14a odst.1 z.č. 325/1999 Sb., neboť z dostupných informací bylo zjištěno, že Mongolsko se po roce 1990 zařadilo mezi demokratické státy. Ústava z roku 1992 zavedla parlamentní zřízení s vládou odpovědnou jednokomorovému Velkému státnímu churalu. Ústava zaručuje mongolským občanům právo svobodně se pohybovat po území Mongolska, zvolit si svobodně místo trvalého pobytu, žít v zahraničí a také se vrátit do země.

Zákon upravuje svobodu pohybu po zemi, cestování do zahraničí, emigraci a repatriaci. Státní orgány tato práva v praxi obecně respektovaly.

V případě žalobce nejsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je stáním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy (uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu). Ostatně žalobce sám nic takového netvrdil. Vycestování žalobce není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce nesplňuje podmínky doplňkové ochrany podle ust. § 14b z.č. 325/1999 Sb., když se nejedná o rodinného příslušníka osoby požívající doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny.

Soud zdůrazňuje, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb. je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, ale jen z důvodů uvedených v zákoně o azylu.

Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, z důvodu pronásledování soukromou osobou, za situace, kdy se žalobce v zemi původu obrátil se svými obavami na příslušné orgány, a tyto věc řešily, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.

Soud ze všech shora uvedených skutečností došel k názoru, že žalovaný nepochybil, když žalobci podle shora citovaného ustanovení § 12 zákona o azylu mezinárodní ochranu neudělil. Žalovaný také nepochybil v tom, že neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť pro udělení mezinárodní ochrany dle těchto zákonných ustanovení nebyly shledány žádné relevantní skutečnosti.

Smyslem mezinárodní ochrany je poskytnout cizinci ochranu před takovými negativními jevy v zemi jeho původu, které lze podřadit některému z důvodů pro udělení azylu podle § 12 a násl. zákona o azylu, nebo některému z důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona (viz rozsudky NSS č.j. 6 Azs 12/2003-49 z 6.11.2009 a č.j. 9Azs 45/2009-94 z 18.3.2010).

Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území České republiky a nelze jej využívat jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání trvalého pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb. Snaha o legalizaci pobytu na území České republiky je sice důvodem pochopitelným, nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných, mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu ust. § 14 z.č. 325/1999 Sb.

Námítky žalobce se týkaly i dodržování procesního předpisu. Soud je neshledal důvodnými. Podle názoru krajského soudu měl žalovaný dostatečné podklady k tomu, aby zjistil beze zbytku úplně skutkový stav, a aby mohl posoudit důvodnost žádosti žalobce. Krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že při posuzování žádosti žalobce postupoval v souladu s příslušnými právními normami a dbal na zachování všech práv žalobce garantovaných právním řádem České republiky. Z obsahu spisu vyplývá, že žalovaný se žádostí žalobce zabýval odpovědně a svědomitě, a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z přílohy k pohovoru s žalobcem vyplývá, že mu byla dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k protokolu o výsledku, případně navrhl jeho doplnění. Žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Napadené rozhodnutí proto soud považuje za přesvědčivé. Žalobcovy výhrady vůči přezkoumávanému rozhodnutí nejsou konkrétní, jsou pouze v obecné rovině.

K řešení otázek, týkajících se pobytu cizinců na území České republiky, slouží zákon o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb. a žalobce může k úpravě svého budoucího pobytu na území ČR využít instituty tohoto zákona, pokud splňuje nebo splní podmínky v tomto zákoně stanovené, kde tyto instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Žalobce si ke své ochraně nemůže „vybrat“ zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, který je specifickou normou sloužící jako štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či byli ohroženi vážnou újmou, nikoliv univerzálním nástrojem k legalizaci pobytu. Žalobce nijak neprokázal, že by se na něj tento zákon vztahoval.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl žalobu jako nedůvodnou. Za souhlasu účastníků řízení rozhodl soud ve smyslu § 51 odst.1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný. Žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 24. října 2012

**JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně**